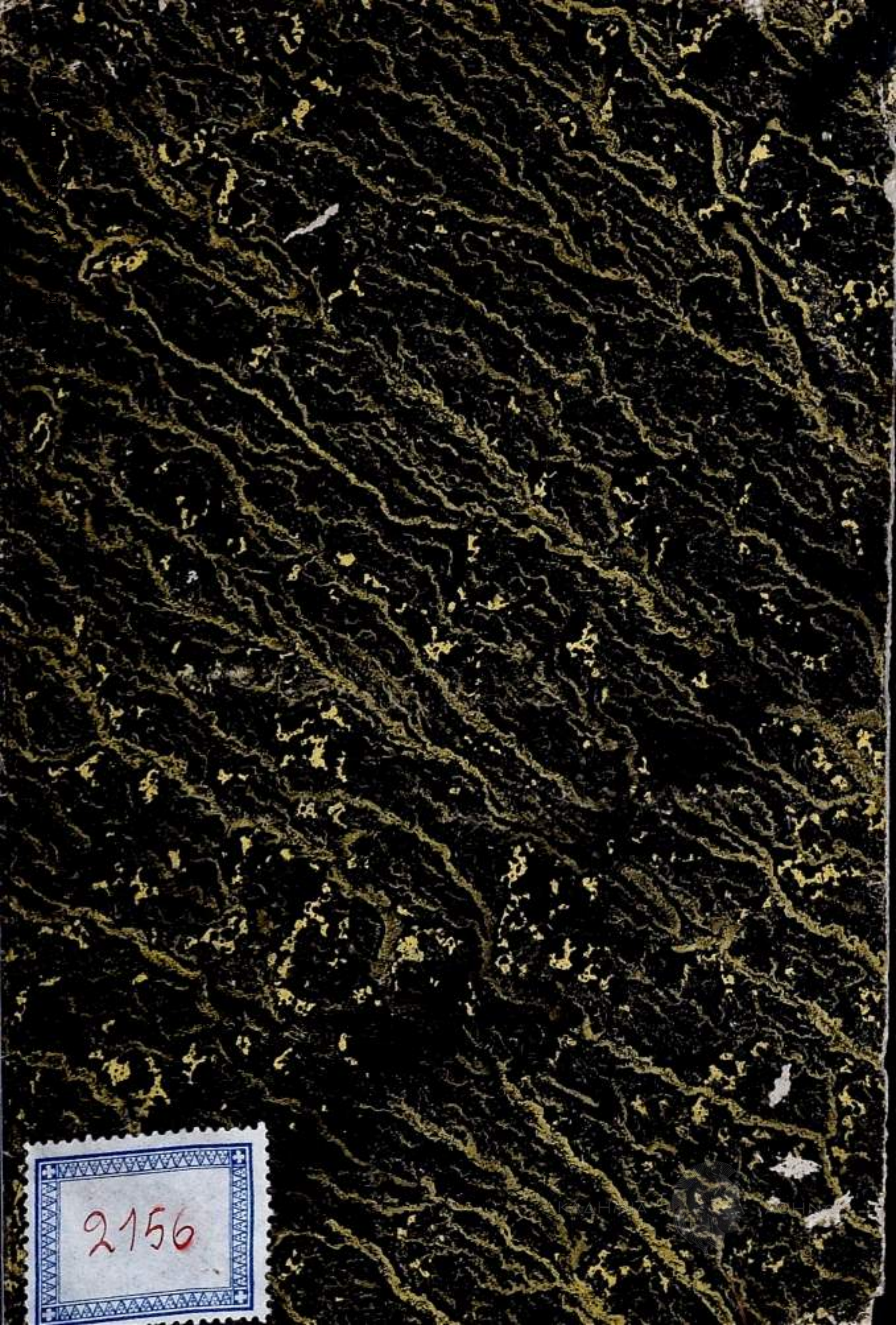

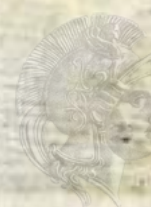

12

EUR

α' έκδοση 1833.

ΕΥΡΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΚΑΙ

ΟΙΚΟΔΟΜΗ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΤΗΝΟΝ

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

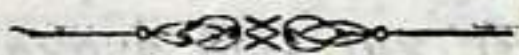
Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Τυπογρ. τοῦ Φοίνικος

1865

Π Ε Ρ Ι Γ Ρ Α Φ Η

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεὸς τῶν Χριστιανῶν ἐθαυμάστωσε τὰ ἐλέη του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Λαοῦ του, ἐξάγων αὐτὸν ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ Ἀλλοφύλου ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ, ἠυδόκησε συγχρόνως νὰ μεγαλύνῃ καὶ τὴν ὑπερένδοξον αὐτοῦ Μητέρα, τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, μὲ τὴν θαυμασίαν ἀνακάλυψιν τῆς πανσέπτου αὐτῆς Εἰκόνης κατὰ τὴν νῆσον Τήνον, καὶ τὴν χάριν τῶν δι' αὐτῆς ἐνεργηθέντων, καὶ ἐνεργουμένων καθ' ἡμέραν θαυμάτων εἰς τοὺς μετὰ πίστεως ἀδιστάκτου, καὶ θερμῆς εὐλαβείας προσερχομένους εἰς τὸν ἱερόν αὐτῆς ναόν.

Ἡ ἀγία αὕτη Εἰκὼν φέρει τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· καὶ βλέπε τοῦτο πρῶτον, Χριστιανέ, τὸ θαῦμα, καὶ τὴν οἰκονομίαν τοῦ θαύματος. Ὅτε ὁ προαιώνιος Θεὸς ἠυδόκησε νὰ φανερώσῃ εἰς τὸν κόσμον τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἀνθρωπίνης γένους ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ Κοσμοκράτορος, εὐηγγελίσατο εἰς τὴν Ἀειπάρθενον τὴν ἐξ αὐτῆς ἄρρητον τοῦ Λυτρωτοῦ σάρκωσιν, καὶ τὴν δι' αὐτῆς σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Ὅτε δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἔμελλε ν' ἀποστείλῃ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος τὴν λύτρωσιν εἰς τὸν

Ναόν του ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ἀλλοφύλλου, προεμύ-
νησεν εἰς αὐτὸν τὴν Θείαν του βουλὴν διὰ τῆς παραδόξης
εὐρέσεως τῆς πανσέπτου Εἰκόνοσ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς
Θεοτόκου. Καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ ἀνακαλύπτεται ἡ Θεία του
βουλὴ διὰ τῆς παναγίας Παρθένου, καὶ προκαταγγέλεται
δι' αὐτῆς ἡ κοινὴ σωτηρία. Θαῦμα ὄντως τῆς Θείας οἰ-
κουμένης, πιστούμενον μὲ τόσα καὶ τοιαῦτα ὑπερφυῆ θαύ-
ματα, ὅσα συνέτρεξαν ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἁγίας
Εἰκόνοσ, καὶ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, καὶ ὅσα
τερατουργοῦνται κατ' ἐκάστην εἰς τὸν ναὸν τοῦτον, διὰ τῆς
χάριτος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐκ τῶν ὁποίων θέλομεν
διηγηθῆ ὀλίγα τινα, χάριν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ἐκ-
θέτοντες μὲ ὅλην τὴν ἀπλότητα, ὅπως εἶδον καὶ ἤκου-
σαν πολλοί, καὶ μαρτυροῦσιν αὐτοὶ οἱ ὑπηρέται τῶν θαυ-
μάτων. Ἀρχόμεθα δὲ ἀπ' αὐτῆς τῆς εὐρέσεως τῆς ἁγίας
Εἰκόνοσ.

Εἰς τὴν νῆσον Τήνον εὐρίσκεται γυναικεῖον Μονα-
στήριον, ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτό-
κου τιμώμενον, κείμενον ἐπὶ τῆς ὀφρύος ὄρους ὑψηλοῦ,
πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως, ἅγιος Νικόλαος, ἀπὸ τῆς ὁ-
ποίας ἀπέχει ὁδὸν μιᾶς ὥρας. Μονάζουσι δὲ εἰς τὸν Παρ-
θενῶνα τοῦτον περίπου ὀγδοήκοντα Μοναχαί, ἀσκοῦσαι τῷ
ἅντι βίον μοναδικόν καὶ πρέποντα, κατὰ τε τὸ σχῆμα
καὶ τὴν ἄλλην δίαιταν, εἰς τὰς ἀφιερωμένας εἰς τὸν ἑρά-
νον Νυμφίον παρθένους, διότι, προσκαρτεροῦσαι διαπαν-
τός εἰς τὰς προσευχὰς καὶ νηστείας, πορίζονται τὰ πρὸς
τὸ ζῆν ἐργαζόμεναι ταῖς ἰδίαις χερσίν, ἢ ἀπὸ ἐλέη τῶν

Χριστιανῶν βοηθούμεναι, χορηγούμενα τὸ πλεῖστον ἀπὸ
 τοῦς εὐκαταστάτους τῶν πολιτῶν, διὰ τὴν ὁποίαν ἔχουσιν
 ὀφείλειαν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο κατάστημα. Αὐταὶ δὲ οὐ-
 μερίαν ἔχουσι κοινωνίαν μὲ τὰς ἔξω, μήτε παντελῶς ἐ-
 ρέρχονται τῆς Μονῆς, ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη, καὶ τότε
 μὲ ἀδειαν τῆς Ἡγουμένης, καὶ ὅλως ρυθμίζουσι τὴν ζωὴν
 τῶν αἱ Μοναχῶν αὐταὶ πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἀσκητικῆς
 πολιτείας, καὶ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο καταγώγιον ἐμόναζε μετὰ τῶν
 ἄλλων, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἀφιερωθεῖσα, Μοναχή τις Πε-
 λαγία τοῦνομα, πρεσβύτις ἤδη ὡς ὀγδοήκοντα ἐτῶν, βίον
 δὲ σεμνὸν ἐξ ἀρχῆς καὶ πολιτείαν ἐνάρετον ἐξησκημένη.
 Κατὰ δὲ τὸ 1822, κατὰ μῆνα Ἰούλιον, ὤφθη κατ' ὄναρ
 εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην παρθένον, περὶ τὸν ὄρθρον τῆς Κυ-
 ριακῆς, γυνή τις περιβεβλημένη ἄρρητον δόξαν καὶ λαμ-
 πρότητα, καλέσασα δὲ αὐτήν, ἐπρόσταξεν· Ἐγερθεῖσα τα-
 χέως, νᾶ ἀπέλθῃ εἰς ἓνα τῶν προκρίτων τῆς πόλεως, ἐ-
 πίτροπον τοῦ ἰδίου Μοναστηρίου, Σταματέλου Καγκάδην
 ὀνομαζόμενον, κελεύουσα τοῦτον νᾶ ξεσκεπάσῃ τὸν οἶκόν
 της, χωσμένον εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρά πλη-
 σίον τῆς Πόλεως, καὶ νᾶ ἐπιστατήσῃ ἐ ἴδιος, διὰ νᾶ ἀ-
 νεγερθῇ λαμπρῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς.

Πρὸ ταῦτα ἐξυπνήσασα ἡ Μοναχή, ὅλη ἐκθαμβος,
 ἵστατο προσευχομένη, καὶ διαλογιζομένη καθ' ἑαυτήν τὸ
 ὄνειρον, νομίζουσα δὲ τῆς φαντασίας ἀνάπλασμα τὸ ὄρα-
 μα, δὲν ἠθέλησε νᾶ τὸ φανερώσῃ εἰς ἄλλον. Παρῆλθον
 ἑπτὰ ἡμέραι, καὶ πάλιν ὄρᾳ καὶ ἀκούει τὰ αὐτὰ, κατὰ

τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν. Ὡς δὲ καὶ τότε ἔκρυπτεν ἐν ἑαυτῇ τὸ ὄραμα, τρίτον ἤδη, καὶ κατὰ τὴν τρίτην Κυριακὴν φαίνεται εἰς αὐτὴν ἡ αὐτὴ γυνὴ, ἐλέγχουσα μετ' ὀργῆς τὴν ἀπείθειαν αὐτῆς, καὶ φοβερίζουσα αὐτὴν καὶ τρίτον παρακούσῃ. — Καὶ πόθεν ὁ ἄνθρωπος, πρὸς τὸν ὁποῖον μὲ στέλλεις, ἔλεγεν ἡ Μοναχὴ, θέλει δυνηθῇ νὰ σοὶ κτίσῃ τόσον λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ οἶκον, ὁποῖον λέγεις; — Ἐγὼ θέλω οἰκονομήσει τὰ πάντα, ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὴν, μόνον κάμε ὡς σὲ προστάζω, καὶ μὴ ἐρεύνα περαιτέρω. — Καὶ τίς εἶσαι, Κυρία μου, ἠρώτησεν ἡ Μοναχὴ, ὅτι ὀργίζεσαι κατ' ἐμοῦ οὕτω, καὶ μὲ προστάξεις τοιαῦτα; ἀπεκρίθη δὲ οὕτω. « Εὐαγγελίζου γῆ, χαρὰν μεγάλην »· ταῦτα ἀκούσασα ἡ Μοναχὴ, ὅλη ἔντρομος καὶ ἐκστατικὴ, ἐφώναξεν. « Αἰνεῖτε, ἔρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν »· καὶ τρέχουσα ἦλθε πρὸς τὴν Ἡγουμένην, διηγουμένη μετὰ φόβου καὶ τρόμου εἰς αὐτὴν τὸ ὄραμα. Ἡ δὲ, γνωρίζουσα τὴν ἀρετὴν καὶ θεοσέβειαν τῆς Μοναχῆς, δὲν ἐδίστασε παντελῶς, ὅτι τὸ ὄραμα τῆς Μοναχῆς εἶναι ἐμφάνεια ἐναργεῆς αὐτῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, διὰ τοῦτο ἐπρόσταξεν αὐτὴν νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν ἐπίτροπον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὴν ἡ Θεοτόκος, καὶ νὰ διηγηθῇ πρὸς αὐτὸν τὰ πάντα μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν.

Ὑπήκουσεν ἡ Μοναχὴ, καὶ ἐλθοῦσα πρὸς τὸν ἐπίτροπον, ὅς τις ἔτυχε διατρέβων τότε εἰς τὸ πλησίον ἐκεῖ χωρίον Καρυά, διηγεῖται πρὸς αὐτὸν τὸ ὄραμα, προσθέσασα ὅσα ἠπέιλησεν ἡ Γυνὴ κατὰ τῆς νήσου, ὅτι θέλει

ἔλθει κατ' αὐτῆς ὀργή τοῦ Υἱοῦ τῆς, εἰάν δὲν ἐκτελέσωσι
 μὲ προθυμίαν τὰ προσταπτόμενα. Ὁ δὲ ἐπίτροπος, μὴ
 συνάμενος μήτε νὰ ἀπιστήσῃ, μήτε νὰ πιστεύσῃ εὐκόλως
 εἰς τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς, παρέπεμψεν αὐτὴν εἰς τὸν
 Ἀρχιερέα τῆς νήσου κύριον Γαβριήλ, διαπρίβοντα εἰς τὸ
 αὐτὸ χωρίον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴν πνευματικώτερον.
 Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς, ἀκούσας μὲ προσοχὴν ὅσα διηγήθη ἡ
 Μοναχή, γνωρίζων δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ εὐλάβειαν πε-
 ρὶ τὰ θεῖα τῆς Μοναχῆς, ἔκρινεν, ὅτι τὸ ὄραμα δὲν εἶ-
 ναι σκοτεινὸν ὄνειρον, ἀλλ' ἔμφασις νοερᾶς ψυχῆς, φωτι-
 ζομένης, ὅσον ἐγχωρεῖ εἰς τὴν ἀνθρώπινον φύσιν διὰ τῆς
 θείας ἐλλάμψεως, καθόσον αὕτη ἀναπτεροῦται πρὸς τὰ ἄ-
 νω, χωριζομένη τῆς προσπαθείας τῶν κάτω. Ἐπιστοῦ-
 το δὲ τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς καὶ γέρωντις κατὰ τὴν
 πόλιν, ἀφελῆς καὶ ἀπλοῦς τὸν τρόπον, εὐλαβῆς δὲ πρὸς
 τὰ θεῖα· καὶ τούτου ἤκουσε πρότερον ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ
 καὶ ἄλλοι, διηγουμένου τὰ αὐτὰ, καὶ ὅτι κρύπτεται εἰς
 τὸν αὐτὸν τόπον, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ Μοναχή ἔλεγεν, Εἰ-
 κὼν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὴν ὁποίαν ἔλεγε νὰ ξεχώ-
 σωσι, φανεῖσα ἐν ὁράματι.

Ὅθεν ὁ Ἀρχιερεὺς, οὐδὲν μελλήσας, συνεκάλεσε τοὺς
 προκρίτους καὶ τὸν κληρὸν, καὶ διηγεῖται τὸ ὄραμα τῆς
 Μοναχῆς, παρόντος καὶ τοῦ εἰρημένου ἐπιτρόπου, προτρέ-
 πων νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὸ ἔργον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἔκδοσις τό-
 σον ἀριδὴλως προεμυνήετο ἀπὸ τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον.
 Ἐξέδωκε δὲ καὶ ἐγκύκλιον συγχρόνως εἰς ὅλας τὰς Ἐκ-
 κλησίας τῆς Τήνου, παρακινῶν τοὺς Χριστιανούς νὰ συν-

τρέξωσιν, ὅπως καθεῖς ἐδύνατο, χάριν εὐλαδείας πρὸς τὴν Θεοτόκον. Ἀρχησε λοιπὸν ἡ κατασκαφή, κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ 1822 ἔτους, εἰς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον, ὅπου μήτε ἐρείπιον, μήτε ἵχνος κτιρίου τινὸς ἐφαίνετο. Ἀφοῦ δὲ ἐπροχώρησαν εἰς ἱκανὸν βάθος, πολλάς ἡμέρας ἐργαζόμενοι, ἀνεκαλύφθησαν ἐρείπια οἰκοδομῆματος, γνωρίσματα παλαιοῦ ναοῦ, ὡς εἰκάζεται ἀπὸ ἱεροῦ βήματος, μῆκος μὲν ἔχοντος πηχ. 16, πλάτος δὲ πηχ. 4 3/4. Εὗρεθῇ δὲ καὶ περὶ τὸν νάρθηκα τοῦ ναοῦ φρέαρ ἄνυδρον, βάθος δώδεκα ὀργυιῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὗρεθῇ ἡ Εἰκὼν περὶ τῆς ὁποίας ὁ γέρον ἐλεγεν, παρημελήθη τὸ ἔργον, καὶ ἡ ἀνέγερσις τοῦ ναοῦ. Ἐπέπεσε δὲ ἐν τούτῳ πανώλης νόσος εἰς τὴν νῆσον, πολὺν θάνατον φέρουσα εἰς τοὺς ἐντοπίους, καὶ τοὺς παροικοῦντας ξένους. Τοῦτο τὸ συμβάν ἐπίστωσε μᾶλλον τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς, καὶ ἀνέλαβον τὸ ἔργον μὲ περισσότερον ζῆλον καὶ προθυμίαν. Ἐξελέχθησαν δὲ καὶ τρεῖς ἄλλοι ἐκ τῶν πολιτῶν ἄνδρες Θεοσεβεῖς, ὁ Γεώργιος Περίδης, Ἀντώνιος Καλέριος, καὶ χ. Γεώργιος Σιωτός, ἀναδεχθέντες μετὰ τοῦ πρώτου τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστάσιαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

Καταβαλλομένων δὲ τῶν Σεμελίων, ἐζήτησεν ὁ Ἀρχιερεὺς ὕδωρ, διὰ νὰ τελέσῃ τὸ συνήθη ἀγιασμόν· παιδίον δὲ παρευρεθὲν ἐμύνησεν, ὅτι τὸ ἐν τῷ νάρθηκι φρέαρ εἶχε πολὺ καὶ ἄφθονον ὕδωρ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λαβὼν ὁ Ἀρχιερεὺς ἐτέλεσε τὸν ἀγιασμόν. Οὕτω συνέτρεχον ἐξ ἀρχῆς τὰ πάντα παραδόξως, τῇ χάριτι τῆς ὑπεραγίας Θεο-

τόκου, εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ, καὶ τὸν ἀπαρτισμὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου καταστήματος.

Ἐτελειούτο λοιπὸν ὁ κάτω ναὸς εἰς ὀλίγον διάστημα, πολλῶν ἐργατῶν κατ' ἡμέραν συντρεχόντων ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ τὰ χωρία τῆς νήσου, παρεκτανθεῖς εἰς πλάτος καὶ μῆκος, ἐπ' ὀνόματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τιμηθεῖς, διὰ τὸ πηγάσαν παραδόξως ὕδωρ· διότι δὲν εἶχεν εὐρεθῇ ἀκόμη ἀγία Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, μήτε ἐλπίζετο νὰ εὐρεθῇ, τελειωθέντος ἤδη τοῦ κάτω ναοῦ, καὶ μηδὲνως διανοουμένων τῶν ἐπιτρόπων καὶ ἐπιστατῶν νὰ ἐποικοδομήσωσι τόσον λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν, ὅποιος φαίνεται σήμερον ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας, καὶ ἀπὸ τίνων μέσων· ἀλλ' ἐνταῦθα ἀρχίζει τὸ θαῦμα, ὅπου τελειώνει ἡ ἀνθρωπίνη ἐπίνοια καὶ δύναμις.

Τὴν 30 τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1823, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, κατ' ἣν ἡμέραν πολλοὶ ἐργαζόμενοι ἔσπευδον νὰ ἐξομαλίσωσι τὸ ἔδαφος τοῦ παλαιοῦ τούτου ναοῦ, ἀνεκαλύφθη ἡ Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου περὶ τὴν ἄκραν τοῦ νάρθηκος κατακεχωμένη, διχοτεμημένη δὲ νεωστὶ κατὰ τὸ μέσον ὑπὸ τῶν σκαπτάντων, καὶ καλυπτομένη ἀπὸ γῆν συμπηλωθεῖσαν ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. Ἦτο δὲ πυρίκανστος καὶ ἀπηνθρακωμένη σχεδὸν εἰς τὰ ὀπισθεν, ὥστε εἰκάζετο ἐκ τούτου καὶ τῶν ἄλλων ἐρειπίων, ὅτι ὁ ἱερὸς οὗτος ναὸς ἔγινε τοῦ πυρὸς παρανάλωμα, κατ' ὃν καιρὸν ἐκυριεύθη καὶ ἀνεσκάφη ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ Σαρακηνοῦς, ἔτη περίπου ὀκτακόσια πεν-

τήκοντα, καὶ ἀπωκίσθησαν εἰς τὰ μεσόγεια καὶ ὑψηλότε-
ρα τῆς νήσου οἱ διασωθέντες τῆς Πόλεως κάποικοι.

Ἀποπλυθείσης δὲ μετ' πολλὴν δυσκολίαν τῆς ἐπ' αὐ-
τὴν γῆς, ἐφάνησαν διακεκριμένοι οἱ χαρακτῆρες τῆς Θεο-
τόκου καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου, συνεσκιασμένοι διὰ τὴν πα-
λαιότητα, ἀβλαβεῖς δὲ διόλου καὶ ἄθικτοι ὑπὸ τῆς το-
μῆς, διότι ἡ Εἰκὼν ἐδιχοτομεῖτο ἀκριβῶς κατὰ μῆκος
καὶ κατὰ τὸ μέσον, ὅπου τὸ μεταξὺ τῆς εἰκόνης τῆς Θεο-
τόκου, καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου μεταίχμιον. Τοῦτο ἰδόντες
οἱ παρόντες, ἀνέκραξαν χαρμοσύνως, καὶ ἀσπαζόμενοι με-
τ' πολλὴν εὐλάβειαν, φέροντες ἔδωκαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἀρ-
χιερέως παρόντος.

Ἦτο περὶ μεσημβρίαν, καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Πόλεως καὶ
τῶν χωρίων, ὡς ἤκουσαν τὴν εὐρεσιν τῆς ἀγίας Εἰκόνης,
συνέρρεον μικροὶ καὶ μεγάλοι, διὰ νὰ ἴδωσι καὶ ἀσπασθῶ-
σιν αὐτήν.

Ἐνταῦθα κατανόησον, Χριστιανέ, τὸ μέγα θαῦμα
τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἡ ὀλέθριος πανώλης ἐπεκράτει
ἀκόμῃ εἰς τὴν νήσον, ἀρχίσασα μόλις νὰ κοπάζῃ, ἀφ'
οὔτου ἤρχησεν ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ· πόσος κίνδυ-
νος λοιπὸν δὲν ἦτον ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ ἦν τόσος
λαὸς συνωθεῖτο ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν προσκύνησιν τῆς
ἱερᾶς Εἰκόνης, νὰ μεταδοθῇ ἡ θανατηφόρος λύπη τῆς πα-
νώλους εἰς ὅλην τὴν νήσον; ἀλλ', ὦ τοῦ θαύματος! ἐξέ-
λιπε τὸ κακὸν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καὶ οἱ κατεχόμε-
νοι ἤδη ὑπὸ τοῦ πάθους πολλοὶ παραδόξως ἐσώθησαν, ἐ-
πιχαλούμενοι τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· ἐκ

αὐτῶν καὶ ὁ υἱὸς ἑνὸς τῶν ἐπιτρόπων, τοῦ Γεωργίου Πε-
ρδῆ, ὃς τις ἔτυχεν ἐπιστάτῳ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν
εἰς εὐρέσεως τῆς ἁγίας Εἰκόνης.

Οὗτος ἔκειτο βεβλημένος ὑπὸ τῆς Πανώλους τρίτην
ἡμέραν, ἀγνοοῦντας ἔτι τοῦ πατρὸς καὶ τῶν οἰκείων τὴν
νύσον· ὡς δὲ ἐφάνη τὸ πάθος ὑπὸ τὰς μασχάλας, πενθοῦν-
τες καὶ κλαίουντες, κατέλιπον τὴν οἰκίαν καὶ τὸν υἱὸν
εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν νοσοκόμων· ὁ δὲ πατήρ ἔδραμεν
ἐμπροσθεν τῆς ἁγίας Εἰκόνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου,
μετὰ θερμῶν δακρύων δεόμενος, καὶ λαβὼν ἀπὸ τοῦ χῶ-
μα, τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζεν αὐτήν, καὶ ῥαντίσας μὲ τὸ ἁγία-
σμα, διέταξε τοὺς νοσοκόμους νὰ κρίσωσι μὲ τοῦτο τὰ
ὑπὸ τὰς μασχάλας οἰδήματα, τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξαν.
Τὴν δὲ ἀκόλουθον ἡμέραν, ὅλος τρέμων ὁ πατήρ, ἦλθεν
ἅμα πρωτὶ ἀπέναντι τῆς οἰκίας, καὶ ἐκάλει τοὺς νοσοκό-
μους, διὰ νὰ μάθῃ περὶ τοῦ υἱοῦ του· βλέπει δὲ αὐ-
τὸν τὸν υἱόν του προβαίνοντα τῆς θύρας, ὅλον ὑγιῆ καὶ
ἀβλαβῆ, ὡς νὰ μὴ ἐδοκίμασε μήτε μικρὰν ἀσθένειαν.
Τοῦτο ἰδὼν ὁ πατήρ, ἔτρεξε χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος,
διὰ νὰ προσφέρῃ τὰ χαριστήρια εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεο-
τόκον.

Ἀλλὰ περὶ τῶν θαυμάτων τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου
ὑστερον θέλομεν διηγηθῆ. Ὡς δὲ εὐρέθη ἡ πάνσεπτος
Εἰκὼν, καὶ τὰ θαύματα ἐβεβαίωσαν τὰ δι' ὀνείρων ἀπο-
καλυφθέντα, δὲν ἐδίστασαν πλέον οἱ ἐπίτροποι καὶ ἐπι-
στάται νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὴν οἰκοδομὴν ἱεροῦ ναοῦ, λαμ-
προῦ καὶ πολυτελεστέρου, ἀναθέμενοι τὰς ἐλπίδας τῶν εἰς

τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἣτις ἐφανερώσεν εἰς τὴν Μονα-
χήν, ὅτι αὐτὴ θέλει οἰκονομήσει τὰ πάντα.

Ἀνεγείρετο λοιπὸν ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας
ἐπὶ τοῦ προικοδομηθέντος, μῆκος μὲν ἔχων πηχ. 26 3/4,
πλάτος δὲ πηχ. 16 1/8· ἀλλ' ἐχρειάζετο πρὸς τοῦτο καὶ
πολλὴ πολλῇ μαρμάρων, μετακομιζομένων τὸ πλεῖστον ἀπὸ
τῆς παρακειμένης Δήλου, καὶ χεῖρας πολλὰς εἰς τὴν προε-
τοιμασίαν τῆς ὕλης καὶ τὴν οἰκοδομήν· καὶ πρὸς ταῦτα
ἦτο ἀνάγκη πολλῶν χρημάτων, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ὀ-
ποιῶν πολλάκις οἱ διευθύνοντες τὸ ἔργον ἐπιστάται ἤρχον-
το εἰς ἀμνηχανίαν, πῶς νὰ πληρώσωσι τοὺς ἐργάτας καὶ
τὴν ὕλην εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος. Ἀλλ' ἡ ὑπεραγία
Θεοτόκος ἐπρόφθανε τὴν ἀνάγκην, διότι ἐπρόστρεχαν ἀ-
καταπαύστως πανταχόθεν με' θερμὴν εὐλάβειαν οἱ Χρι-
στιανοὶ, προσφέροντες ὅ,τι ἕκαστος ἠδύνατο, καὶ συντε-
λοῦντες οἰκοδομήν τοῦ ναοῦ, ὡς ποτὲ ὁ παλαιὸς Ἰσραὴλ
εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου· ἐπειδὴ
οὐδεὶς, προστρέχων εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἢ ἐπικα-
λεούμενος καὶ μακρόθεν τὴν βοήθειαν αὐτῆς, ἀσθενῆς, ἢ
φυλακωμένος, ἢ αἰχμάλωτος, ἢ κινδυνεύων κατὰ γῆν ἢ
θάλασσαν, ἔμενεν ἀβοήθητος.

Οὕτως ἀνηγέρθη ὁ πάνσεπτος οὗτος ναὸς τοῦ Εὐαγ-
γελισμοῦ εἰς τιμὴν τῆς ἀειπαρθένου Μητρὸς, καὶ κυρίας
ἡμῶν Θεοτόκου, θάμα μὲν περικαλλέστατον εἰς τοὺς θεω-
μένους ὁμογενεῖς καὶ ξένους, θαῦμα δὲ προφανέστατον εἰς
τοὺς κατανοοῦντας, πόθεν καὶ μεταξὺ τίνων περιστάσεων
τοῦ ἔθνους συνετελέσθη τόσον λαμπρὸν καὶ πολυτελές

κατάστημα εἰς μίαν νῆσον, καὶ πῶς συντηρεῖται κοσμοῦ-
μενον καὶ βελτιούμενον καθ' ἡμέραν διὰ τῆς εὐλαβείας τῶν
Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι συντρέχουν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἐ-
πικράτειαν καὶ ἀπὸ ξένους τόπους, καταφρονοῦντες πελά-
γη καὶ κινδύνους, διὰ νὰ φέρωσι τὰ χαριστήρια εἰς τὴν
ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἢ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν κραταιὰν
αὐτῆς ἀντίληψιν. Πόσον δὲ εἶναι λαμπρὸν καὶ θαύματος
ἄξιον τὸ ἱερὸν τοῦτο κατάστημα, θέλομεν σκιαγραφῆσαι
μὲ τὸν λόγον ὅσον εἶναι δυνατόν.

Ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας ἀπέχει τῆς πα-
ραλίου πόλεως τοῦ ἁγίου Νικολάου βήματα ὀκτακόσια·
κεῖται δὲ πρὸς βορρᾶν αὐτῆς ἐπὶ μικροῦ λόφου, κατὰ
μικρὸν ὑπερανισταμένου, προῖοῦσιν ἀπὸ τῆς πόλεως, ὥστε
εἰς τοὺς πόρρωθεν θεωμένους καὶ τοὺς παραπλέοντας φαί-
νεται, ὅτι φανερώνει αὐτήν. Φέρει δὲ πρὸς αὐτὸν ὁδὸς
πλατεῖα καὶ ἀναπεπταμένη, στοίχοις δένδρων ἐκατέρωθεν
ἰσομετρούμενη. Τερπνότατον δὲ προσβάλλει θέαμα εἰς
τοὺς ἀναβαίνοντας, ἐν μέσῳ τοῦ περιβόλου ὑπερκείμε-
νος ὁ ἱερὸς ναὸς, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς, ἄνωθεν
ἐπὶ τοῦ τοίχου, καθορωμένη Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
τῆς Θεοτόκου, ὅπισθεν δὲ τοῦ ναοῦ κωδωνοστάσιον, εἰς
ὑψος ἀναβαῖνον πῆχεων τεσσαράκοντα πέντε, λαμπρὸν
διὰ τὴν ὕλην πᾶσαν ἐκ στηλῶν λευκοῦ λίθου· μέσον δὲ
τούτου ὠρολόγιον ἴσταται ὑπερμέγεθες, σημαῖνον τὰς ὥ-
ρας ἐπὶ τοῦ μεγίστου κώδωνος.

Γενομένῳ δὲ κατὰ τὰ προπύλαια, ἐκ λίθου λευκοῦ
ἡσκημένα πάντα, ἐν ἀριστερᾷ τῆς εἰσόδου τοῦ περιβόλου

ρέει διὰ τοῦ τείχους καθαρὸν καὶ ποτιμώτατον ὕδωρ, ἄνωθεν ἀπὸ πηγῆς ἀφθόνου καὶ δι' ὑδραγωγείων παλαιῶν μετοχετευόμενον, ἀνακαλυφθέντων καὶ τούτων εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Ὑπεράνω δὲ τῆς θύρας ἵσταται τετραμερὴς Σταυρὸς ἐξ ὀρειχάλκου, ὡς ἐπ' ἄκρας ὅρους πεπηγμένος.

Ἐντεῦθεν ἢ πρὸς τὰ ἔνδον πάροδος, προσάγουσα δι' ἐπιπέδου λιθοστρώτου ἐκ λευκῶν μαρμάρων πῆχ. 19, πλάτος ἔχοντος πῆχ. 16· δέχεται δὲ τοῦτο κλίμαξ ἰσοπλατὺς ἐκ βαθμίδων 19, τὰς ὁποίας ὑπερβάς, πατεῖς τὰ προπύλαια, ἐν ἀριστερᾷ μὲν ἔχων τὸν κάτω ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐν δεξιᾷ δὲ τὴν Σχολὴν καὶ ἄλλα οἰκήματα, σχηματίζοντα τὸν περίβολον· ἀπὸ μέσης δὲ τῆς κλίμακος, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπιπέδου τῆς αὐλῆς, ἀνίσταται κλίμαξ ἑτέρα περικαλλῆς, βαθμίδας ἔχουσα 25, περιέχεται δὲ ὑπὸ δύο παραλληλεπίδων κιγκλιδωτῶν, ἀφ' ἑκατέρων τῶν ἄκρων διὰ πάσης τῆς κλίμακος ἀγομένων. Ὑπερβάς δὲ καὶ ταύτην, ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸν πρόναον, τὸν ὁποῖον σχηματίζει περικαλλῆς στοὰ θολωτὴ, λιθόστρωτος ὅλη, καὶ ἐπὶ στηλῶν λευκοῦ λίθου τοῦ καλλίστου, ἰσομήκης δὲ μετὰ τὰς ἀντικειμένας πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρίαν πλευράς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

Τοιαύτη μὲν ἡ πρόσοψις τοῦ ναοῦ ἔξωθεν. Ὑπερβάντι δὲ τὰς ὡραίας πύλας, πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένας, θάμβος προξενεῖ καὶ ἔκστασιν ἢ τοῦ ναοῦ εὐπρέπεια, λευκότης μαρμάρων, λαμπρότης ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀφιερωμάτων παντοίων ἀργυρίου καὶ χρυσαίου, πανταχοῦ ἀποστίλ-

βοῦσα, καὶ περὶ τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν πάνσεπτον Εἰκόνα
τῆς Θεοτόκου, ἐν δεξιᾷ τῆς εἰσόδου ἱσταμένην ἐπὶ κα-
ταχύσου εἰκονοσπασίου, μῆκος μὲν ἔχουσιν δακτύλων ἑν-
δεκα, πλάτος δὲ δακτύλων ὀκτώ.

Εἰς δὲ τοὺς παρισταμένους εἰς τὰς ἱεράς τελετάς
καὶ ψαλμωδίας, κατ' ἐκάστην τελουμένας εἰς τὸν ἱερὸν
τοῦτον ναόν, ἐγγίνεται ἡ πνευματικὴ ἐκείνη ἀγαλλίασις,
ἡ ὁποία εὐφραίνει τὰς ψυχὰς τῶν πορευομένων εἰς οἶκον
Κυρίου, κατὰ τὸ προφητικὸν λόγιον· διότι πᾶσα ἡ ἐκ-
κλησιαστικὴ τάξις, περὶ τὰς ἱεράς τελετάς καὶ ὕμνω-
δίας, ἐξακριβοῦται πρὸς τὰς ἱεράς διατάξεις καὶ τοὺς τύ-
πους τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρος, τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ
Εὐκκλησίας.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἔνδον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἐπ' ὀνόματι
τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τιμωμένου.
Διηρημένου δὲ εἰς τρία ἀπὸ δύο παραλλήλους στοάς κα-
τὰ μῆκος ἐκτεινομένας, τὸ μὲν πρὸς δεξιὰν σεμνύνεται με-
τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, τὸ δὲ πρὸς ἀριστεράν τιμᾶ-
ται μετὰ τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος. Χάριν δὲ τῶν
συντρεχόντων κατ' ἡμέραν Χριστιανῶν, ὡκοδομήθησαν περὶ
τὸν ναόν οἰκήματα μὲν διὰ τοὺς ὑγιεῖς, νοσοκομεῖα δὲ
διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ ξενοδοχεῖα διὰ τοὺς πένητας, οἱ
ὅποιοι δὲν λείπουν ποτὲ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦτο κατὰστημα,
τρέφόμενοι καὶ περιποιούμενοι διὰ τῆς ἐπιμελείας τῶν ἐπι-
τρόπων, καὶ πολλοὶ τούτων λαμβάνοντες ἐφόδια καὶ χρη-
ματικὰς βοηθείας ἀναχωροῦντες.

Ἐσυστήθη δὲ καὶ Σχολεῖον ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κατα-

στήματος, εἰς τὸ ὁποῖον παιδεύονται τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὰ ἐκκλησιαστικά μαθήματα, καὶ πᾶσαν τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, καὶ ἐντόπιοι καὶ ξένοι παῖδες. Ὁκοδομήθη πρὸς τούτοις δι' ἀναλωμάτων τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας καὶ ἕτερον ἀλληλοδιδασκτικὸν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ πέντε ἄλλα ἐσυστήθησαν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς νήσου, ἐν οἷς καὶ ἀλληλοδιδασκτικὸν τῶν κορασίων, καὶ συντηροῦνται παρὰ τοῦ ἱεροῦ τούτου καταστήματος, χορηγοῦντος τοὺς μισθοὺς τῶν διδασκάλων.

Εἰς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα χρησιμεύουσι τὰ προσφερόμενα παρὰ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον ναόν, εἰς Θεοφιλῇ ἄρᾳ καὶ φιλόανθρωπα ἔργα καταναλισκόμενα. Ἐπαποταμιεύονται δὲ τὰ περιπλέον καὶ οἰκονομοῦνται παρὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ἱεροῦ ναοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νῦν καταστήσωσι πόρον σταθερὸν ἀπὸ τῶν τόκων, εἰς βελτίωσιν καὶ συντήρησιν τῆς εὐπρεπείας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καὶ τῶν ῥηθέντων καταστημάτων.

Τοιαῦτα ἴσχυσεν ἡ χάρις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ἡ πρὸς τὴν πάνσεπτον αὐτῆς Εἰκόνα εὐλάβεια τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι συντρέχουν πανταχόθεν καὶ ἀκαταπαύστως εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον ναόν, ἢ ἐπικαλοῦνται καὶ μακρόθεν τὴν ἱερὰν κραταιὰν αὐτῆς ἀντίληψιν, ἀρϋόμενον ἀπὸ τὴν ἀκένωτον πηγὴν τῶν θαυμάτων τὴν ἴασιν ἀθεραπεύτων νοσημάτων, τὴν λύτρωσιν τῶν κινδύνων, τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἐφετῶν, ὅσοι μετὰ πίστεως ἀδιστάκτου καὶ θερμῆς εὐλαβείας προσέρχονται. Ἐκ τῶν ὁποίων θέλομεν διηγηθῇ ὀλίγα

τινὰ, ὅσα ἔχουσιν αὐτόπτας πολλοὺς, καὶ μάρτυρας αὐτῶν ἐκείνους τοὺς σωθέντας καὶ τυχόντας τῶν δεήσεων.

Παιδίον τετραετές, μονογενῆς υἱὸς ἐνὸς τῶν προκρίτων τῆς πόλεως, τοῦ Γεωργίου Μαυρογένη, ἀσθενὲς ἐκ γενετῆς καὶ καχεκτικόν, ἔπαθε δεινῶς καὶ κατὰ τὸν ὀφθαλμοὺς ἀποσκορωθέντας διόλου, καὶ μῆνας ὅλους ἐννέα ἦτο τυφλόν. Τὸ πάθος ἐνομίζετο δυσίατον ἀπὸ τοὺς Θεραπευτὰς ἰατροὺς, οἱ ὅποιοι, ἐξαντλήσαντες ὅλα τὰ βοηθήματα τῆς τέχνης των, ἀνέμενον τὸ ἔαρ, διὰ νὰ ἐπιχειρισθῶσι τέλος πάντων γενικὴν τινα Θεραπείαν τῶν χοιράδων, ἐκ τῶν ὁποίων εἵκαζον, ὅτι προέρχεται καὶ τὸ πάθος τῶν ὀφθαλμῶν· προέλεγον δὲ, ὅτι, καὶ ἐὰν ἐπιτύχη ἡ Θεραπεία, ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἀβλαβὴς διόλου τοῦ παιδίου ἡ ὄρασις.

Πρὸς ταῦτα ἀπογνωσθεῖσα ἡ μήτηρ τοῦ παιδὸς ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην βοήθειαν, ἀνέθεσεν εἰς τὴν Θείαν παντοδυναμίαν τὰς ἐλπίδας της, καὶ προσκαλεσαμένη τὴν εἰρημένην Μοναχὴν κατὰ τὸ 1825, παρεκάλει αὐτὴν νὰ δεηθῇ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ὑπὲρ τοῦ παιδίου της· ἡ δὲ ταπεινόφρων Πρεσβύτις λέγει πρὸς αὐτήν· « Καὶ » διατὶ ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ τὴν ἀμαρτωλὴν τοῦτο, καὶ δὲν » ἐπικαλεῖσαι ἡ ἰδία τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν; » Ταῦτα εἰπούσα ἡ Μοναχὴ ἀπῆλθε, μόλις πεισθεῖσα νὰ σχηματίσῃ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παιδίου τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ μὲ τὸ ὅποιον εἶχεν εἰς χεῖρας κομποσχοίνιον.

Ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως,

καθ' ἣν λιτανεύει μετὰ τοῦ Ἀρχιερέως διὰ πάσης τῆς Πόλεως ὅλος ὁ λαός, προπορευομένων τῶν ἁγίων Εἰκόνων· ἡ δὲ μήτηρ τοῦ παιδὸς, ὑπαντήσασα μετὰ θυμιαμάτων, παρεκάλεσε τοὺς ἱερεῖς καὶ ἐπιτρόπους νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν της, καὶ νὰ προσφέρωσιν αἵτησιν ὑπὲρ τοῦ παιδός της. Τούτου γενομένου, ἡσπάζετο τὸ παιδίον τὴν Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, καὶ μὲ κλαυθμηράν φωνὴν ἐφώναζε· « Δός μοι καὶ ἐμένα τὸ φῶς μου, Παναγία μου ». Μόλις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ἡ λιτανεία, καὶ, ὡς τοῦ θαύματος! ἔκραξε τὸ παιδίον μετὰ χαρᾶς· « Βλέπω, βλέπω ». Τρέχουσιν οἱ περίλυποι γονεῖς τοῦ παιδίου, καὶ λύσαντες τὸ περικάλυμμα, βλέπουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ παιδίου ἀνεωγμένους, καὶ παντελῶς ἀβλαβεῖς, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Ταῦτα ἔγιναν ἐν ὄψει τῆς Πόλεως ὅλης, καὶ ὁ ἱατρὸς αὐτὸς, ὅλος ἐκστατικὸς, ἐκήρυξε τὸ ὑπερφυές θαῦμα.

Συγχρόνως ἔγινε καὶ ἄλλο ὅμοιον θαῦμα εἰς μίαν γυναῖκα, τροφὸν τῆς θυγατρὸς τοῦ ἰδίου Μαυρογένη, Μαργαρίταν τὸ ὄνομα, ἐκ τοῦ χωρίου τῆς Τήνου Μεντάδου· αὕτη ἔπασχε πάθος πολυχρόνιον εἰς τὸν ὀφθαλμόν, καὶ ὥς ἤκουσε τὸ εἰρημένον θαῦμα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, προσελθοῦσα μὲ θερμὴν πίστιν, ἔλαβε τελείαν τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν θεραπείαν.

Ξένος τις ἀπὸ Μολδαβίαν, Δημήτριος ὀνομαζόμενος, ἦτο ναύτης εἰς τὸ ἐθνικὸν Ἀτμοκίνητον, τὸ ὁποῖον διοικοῦσεν ὁ αἰμίμηστος φιλέλληन "Αγγλος" Αστυξ. Οὗτος,

εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν, ὕστερον ἀπὸ τὴν νυκτοφυλακὴν, τὴν ὁποίαν συνήθως οἱ ναῦται φυλάττουσιν, εὐρέθη τὸ πρῶτ' ξηρὸς, καὶ ὅλος ἀκίνητος· ἔτυχε πάσης ἐπιμελείας παρὰ τῶν ἰατρῶν, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καμμίαν ὠφέλειαν· καταντήσας δὲ εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, αἰρόμενος ὑπὸ τεσσάρων, καὶ κατέκειτο εἰς τὸν κάτω ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, βασανιζόμενος ἀπὸ πόνους δριμυτάτους τέσσαρας μῆνας, τρεφόμενος δὲ καὶ περιποιούμενος ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ καταστήματος διὰ τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν.

Ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως ἀπεκοιμηθεὶς περὶ μεσηδρίαν, τοῦ ἐφάνη, ὅτι ἤκουσε φωνὴν, καλοῦσαν αὐτὸν νὰ σηκωθῇ· ἐξυπνήσας, ἡρώτα τοὺς ἐκεῖ παρόντας, τίς τὸν ἐφώναξε, καὶ μαθὼν, ὅτι οὐδεὶς, ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπεν ὄνειρον, καὶ κάμνων τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, πάλιν ἀπεκοιμήθη· ἤκουσε δὲ καὶ δεύτερον τὴν αὐτὴν φωνήν, καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς, βλέπει λευκοφόρον Γυναῖκα εἰσερχομένην εἰς τὸν ναὸν, κάλλος ἔχουσαν καὶ λαμπρότητα ἄρρήτον, καὶ γενόμενος ἔντρομος, ἐστάθη εἰς τοὺς πόδας του, καὶ περιεπάτει· συνηκολούθησε δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τοὺς λιτανεύοντας περὶ τὴν Πόλιν, καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐξεπλάγη, βλέπων τὸ ἐξαίσιον θαῦμα.

Γυνὴ τις Λεσβία, Μαρία τὸ ὄνομα, εἶχεν υἱὸν μονογενῆ, ἐτῶν ὄντα 22, πάσχοντα δὲ πρὸ πολλῶν χρόνων πάθος ἀνίατον· ἀφοῦ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐδαπάνησεν ἀνωφελῶς ὅλην τὴν οὐσίαν εἰς ἰατροὺς, καὶ εἰς τὴν ἐδίαν πατρίδα καὶ εἰς ἄλλους τόπους, ἀπελπισθεῖσα, ἐπρόσ-

τρεξεν εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἀκούσασά τὰ τελού-
μενα κατ' ἐκάστην εἰς τὸν ἱερὸν αὐτῆς ναὸν θαύματα.
Ἐντυχὲς γὰρ φέρεται ἡ πάνσεπτος Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἀπὸ
ἐν πλοῖου, ὅπου ἐψάλη ὁ ἀγιασμός, κατ' ἡν στιγμὴν ἡ
γυνὴ καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἐπάτησαν εἰς τὴν γῆν, καὶ ὡς εἶ-
δον τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, ἔπεσαν ἀμφότεροι πρηνεῖς κατὰ
γῆς, ἀνακαλοῦντες μεγαλοφώνως τὸ ὄνομα τῆς ὑπεραγίας
Θεοτόκου, καὶ ἐπικαλούμενοι μετὰ θερμῶν δακρύων τὴν
παρ' αὐτῆς βοήθειαν· καὶ εὐθὺς ἦλθεν αὐτόματος εἰς τὸν
νέον ἐμετὸς σφοδρὸς, καὶ ἐξέβαλε σαρκῶδες τι ὡς ὀκτά-
πουν, καὶ ἠλευθερώθη ἀμέσως ἀπὸ τὸ πολυχρόνιον πάθος·
ἔφερε δὲ ἡ μήτηρ τοῦτο μετ' ἐαυτῆς μαρτύριον τοῦ θαύ-
ματος εἰς τοὺς συμπολίτας τῆς.

Ἀθηναῖός τις, Γεώργιος ὀνομαζόμενος, ἔχασε τὸν ὄ-
να του ὀφθαλμὸν ἀπὸ πάθος, καὶ μεταχειριζόμενος διάφο-
ρα ἰατρικὰ πρὸς θεραπείαν τούτου, ἔχασε μετὰ ἕξ μῆνας
καὶ τὸν ἕτερον, καὶ ἔμεινεν ἀόμματος καὶ τυφλός· καὶ εἰς
τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν εὐρισκόμενος, ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν τῆς
ὑπεραγίας Θεοτόκου, χειραγωγούμενος ἀπὸ ἐν παιδίον, ἀφῆ-
σας ὅ, τι εἶχε τελευταῖον εἰς τὴν ἐν Αἰγίνῃ δυστυχῇ οἰ-
κογένειάν του.

Ἐκεῖτο ὁ δυστυχὴς οὗτος ἐλεεινὸν θέαμα, προσευ-
χόμενος ἀδιαλείπτως, ἔμπροσθεν τῆς Εἰκόνης τῆς ὑπερα-
γίας Θεοτόκου· καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν γυνή τις δαιμο-
νιζομένη ἐφώναξεν, ὅτι τρέχει ὡς ἰδρὼς ἀπὸ τῆς ἁγίας Εἰ-
κόνης· ἐπιπληττομένη δὲ ἀπὸ τὸν ἀόμματον τοῦτον· « Δὲν
βλέπεις, λέγει πρὸς αὐτὸν, τυφλέ; » τότε ὁ ἀόμματος πα-

ἐκάλεισε μίαν ἀπὸ τὰς παρευρεθείσας γυναῖκας νὰ ἀπο-
στογγίσῃ τὴν ἀγίαν Εἰκόνα, καὶ νὰ κρίσῃ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς τοῦ· τούτου γενομένου, ἀνέβλεψεν ὁ τυφλὸς, καὶ ἡ
δακρυμονιζομένη ἦλθε συγχρόνως εἰς τὰς φρένας της, καὶ
ἀπῆλθον ἀμφότεροι δοξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ μεγαλύνοντες
τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Γυνή τις, ἐκ χωρίου τῆς Τήνου, τὸ ὄνομα Μαρίνα,
(καὶ ἦτο τοῦ Δυτικοῦ δόγματος,) τῆς ὁποίας ὁ ἀνὴρ ἑ-
πασχεν ἀπὸ ὑδρωπικίαν, ἐπρόστρεξεν εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑ-
περαγίας Θεοτόκου, ἐπικαλουμένη μετὰ θερμῶν δακρύων
τὴν βοήθειαν αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος ἀνδρός της· λα-
βοῦσα δὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ ἀγίασμα, ἔπλυνε καὶ ἐπότισεν αὐ-
τὸν ἀπὸ τοῦ ἰδίου, καὶ εὐθέως ἔρρευσεν αὐτόματος τόση
ποσότης ὑγρῶν διὰ τῶν πόρων καὶ τῶν φυσικῶν ὀχετῶν,
ὥστε συνέπεσεν ὁ ὄγκος τοῦ σώματος, καὶ ὁ πάσχων ἀνέ-
λαβεν ἀμέσως τὴν ὑγείαν καὶ τὰς σωματικὰς δυνάμεις του.

Κατὰ τὸ 1834, κατὰ μῆνα Νοέμβριον, ἦλθεν εἰς
τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ξένος τις ἀπὸ τὰ παρά-
λια τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Νικόλαος τοῦνομα, πάσχων δει-
νῶς τὸν ὀφθαλμὸν ἀπὸ μίαν πληγὴν, τὴν ἑποίαν συνέβη
νὰ λάβῃ ἐργαζόμενος ἀπὸ τὰ συντρίμματα ἐνὸς μαρμάρου·
δὲν ἄφησε μήτε ἰατρὸν, μήτε βοήθειαν νὰ μὴ μετα-
χειρισθῇ, ἀλλ' ἡ πληγὴ, ἀντὶ νὰ θεραπευθῇ, κατήντησεν
εἰς τόσην κακοήθειαν, ὥστε ἔκλεισε διόλου τὸν ὀφθαλμὸν,
καὶ ἔφερεν εἰς αὐτὸν πόνους ἀνυποφόρους. Ἀφοῦ ἐπροσ-
κύνησε τὴν ἀγίαν Εἰκόνα, πορευθεὶς εἰς τὸν κάτω ναὸν,
ἔβρεξε τὸν ὀφθαλμὸν μὲ τὸ ἀγίασμα, καὶ πάραυτα ἠσθάν-

Ἰητι, τὸ ὁποῖον ἤρχετο νὰ πέσῃ διὰ τῶν βλεφάρων· ἐ-
 κάλεσε μίαν γυναῖκα παροῦσαν, διὰ νὰ παρατηρήσῃ, ἀλ-
 λὰ μήτε αὐτή, μήτε ὁ κανδηλανάπτης, παρὼν, ἠθέλησαν
 νὰ ἐγγίσωσι, φοβούμενοι μὴ βλάβῃσι τὸν ὀφθαλμόν· τὸν
 συνεβούλευον διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἰατρόν· ὁ δὲ, κάμνων
 τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἔπλυνε καὶ δεύτερον τὸν ὀφθαλ-
 μόν μετ' τὸ ἀγίασμα, καὶ ἔπεσεν αὐτόματον σύντριμμα
 μαρμάρου εἰς σχῆμα τριγωνικόν, ἠνοίχθη ἀμέσως ὁ ὀφ-
 θαλμός, καὶ ἔβλεπε καθαρά, χωρὶς νὰ μείνῃ μήτε μικρὸν
 σημεῖον πληγῆς.

Τοιαῦτα ὑπερφυῆ καὶ τεράστια θαυματουργεῖ κατ'
 ἐνάστην ἢ χάρις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὸν ἐν Τή-
 νῳ πάνσεπτον αὐτῆς ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας ὑπὲρ τῶν
 προσερχομένων μετ' εὐλαβίας θερμῆς καὶ πίστεως ἀδιστά-
 κτου, καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ μακρόθεν τὴν
 κραταιὰν αὐτῆς ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν, εἰς τιμὴν τοῦ
 ὑπερευλογημένου αὐτῆς ὀνόματος, καὶ δόξαν τοῦ μονογε-
 νοῦς αὐτῆς Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡ-
 μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς
 αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐν Τήνῳ, τῇ κζ'. Ἰουλίου,
 ἐν ἔτει τῷ σωτηρίῳ, αὐλβ'.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΕΣΙΝ

ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

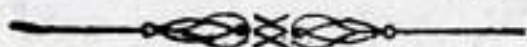

Η ΕΥΡΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

Τῇ ΤΡΙΑΚΟΣΤῃ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προσιμιακὸν
ψάλλομεν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Δεῦτε συνέλθωμεν πάντες οἱ εὐσεβεῖς ἐν χαρᾷ, πιστῶς
εὐωχηθῶμεν ἐν τῇ θείᾳ εὐρέσει, Εἰκόνος τῆς πανά-
γνου Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ σκιρτήσωμεν πνεύματι, δοξο-
λογοῦντες ὅτι ἀνέδειξεν ἐν ἡμῖν, τὸ ἡδύτατον θεῶρημα.

Η τοῦ ἡλίου μὲν θεὰ ἡδεῖα πέφυκεν, ἡδυτέρα δὲ πᾶσι,
τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ, Εἰκόνος τῆς πανσέπτου Μητρὸς
τοῦ Θεοῦ, τοῖς πιστοῖς ἀναδείκνυται· ταύτην οὖν πάντες
περιχαρῶς, εὐλαβῶς τε προσκυνήσωμεν.

Φύλαττε πάντας τοὺς τὸν σεπτὸν σου ναὸν, Παρθένε Θεο-
τόκε ἀνεγείραντας τοῦτον, ρύαυσα ἐκ βλάβης δεινῶν
τοῦ ἐχθροῦ, καὶ αἰωνίου κολάσεως, καὶ συνδραμόντας δὲ
πάντας ἐν τῇ αὐτοῦ, οἰκοδομῇ τε καὶ λαμπρότητι.

Δόξα τῶν Ἀγίων, καὶ οὖν τῆς Θεοτόκου..

Ἦχος πλ. β'.

Εξέλαμψε σήμερον ἡ πάνσεπτος Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου
τὴν πρὸς αὐτὴν χαρὰν, τοῦ Ἀρχαγγέλου ἀναφαίναν-

σα· καὶ τοὺς πιστοὺς συγκαλοῦσα καὶ πρὸς πανήγυριν
φαιδράν, τῶν ὀρθοδόξων τὰ πλήθη συνάγουσα· ἅπαντες
ἐν πρὸς αὐτὴν ὡς ὁ Ἄγγελος ἐκδοήσωμεν· Χαίρε κεχαρι-
τωμένη Παρθένε Μήτηρ ἀνύμφευτε, σὲ καὶ μεσίτην Δέ-
σποινα τῷ φιλευσπλάγχνῳ Υἱῷ σου προβαλλόμεθα, δια-
τηρήσαι καὶ σῶσαι ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ ἐχθροῦ τὴν κλη-
ρονομίαν σ· καὶ γὰρ ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλοιο.

Εἴσοδος τὸ, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῶν Ἀγίων.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Δόξαν καὶ τιμὴν περιφανῆ, Τήνος ἢ περίβλεπτος νῆ-
σος ἤδη ἀπέλαθεν· ἔχει γὰρ Θεσαύρισμα καὶ μέγα
καύχημα, ὀρθοδόξων ἀγλαΐσμα, Εἰκόνα τὴν Θεῖαν τῆς Πα-
νάγνου σήμερον, ἣν περ ὀρώμεν φαιδρῶς, λύσιν τε δεινῶν ἐ-
ξαιτεῖται, ἣν περ καὶ λαβεῖν προσδοκῶσα, χαίρει καὶ ἀ-
γάλλεται ἐν πνεύματι.

Στίχος. Ἀκουσον θυγατερ.

Ο ὅτε ἐκινήθη κατ' ἡμῶν, τῶν πιστῶν σου δούλων Παρ-
θένε ὁ δεινὸς τύραννος, ὥσπερ λέων ἄγριος κατὰ τῆς
ποίμνης σου, καὶ ῥομφαίαν εἰκόνισε, ζητῶν ἀπολέσαι ὀρ-
θοδόξων σύστημα, λαὸν Παντάνακτος, τότε σὲ ἀγνή Θεο-
τόκε, ἔδειξας ἡμῖν σὴν Εἰκόνα, ῥώμην καὶ χαρὰν πᾶσι
παρέχουσα.

Στίχος. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσι.

Πάντας τοὺς τὴν Θεῖαν καὶ σεπτὴν, κατασπαζομένους
Εἰκόνα πίστει Πανάμωμε, πάσης νῦν ἐκλύτρωσαι
βλάβης καὶ θλίψεως, ἀλλοφύλων ἐφόδου τε λοιμοῦ βαρυτά-
του, λιμοῦ σεισμοῦ φόβου τε, καὶ παντὸς ἄλλου κακοῦ, ὅ-
πως ἐν γαλήνῃ βιοῦντες, καὶ εἰρηνικῇ καταστάσει, χά-
ριν τὴν σὴν Ἀχραντε γεραίρωμεν.

Δόξα τῶν Ἀγίων, καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'.

Εὐφραίνου πόλις ἡ Τήνος καὶ χόρευε, ἀγαλλομένη τῷ πνεύματι· ὅτι ἐν σοὶ πολύτιμον δῶρον, ἡ Εἰκὼν τῆς Πανάγνου δεδωρήται· ὕψωσον τοίνυν τὴν φωνὴν τῇ Θεοτόκῳ ὕμνον ἀναπέμπουσα· καὶ παρ' αὐτῆς θερμῶς ἐξαιτῶσα τῶν δεινῶν ἀμαρτιῶν λύτρωσιν, καὶ βίον καθαρὸν καὶ τὸ θεῖον ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Πληθὺς ἡ τῶν Τηνίων ἐν ὠδαῖς εὐφημήσωμεν, ἡμῶν τὴν πολιούχον καὶ τοῦ κόσμου προστάτιδα· ἐν πόλει ὑπῆρξε γὰρ ἡμῶν, παράδοξος ἡ εὐρεσις Εἰκόνοσ τῆς αὐτῆς· ὅθεν καὶ πρὸς αὐτὴν χαρμονικῶς σήμερον ἀνακράζωμεν· Χαῖρε ἡ ἐλπίς, χαῖρε παντὸς τοῦ κόσμου ἡ λύτρωσις. Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Ἀφ' ἑκτῆς, τὸ Κοντάκιον τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς Θεοτόκου τῷ ναῷ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τὴν Εἰκόνα τὴν αὐτῆς προσκυνήσωμεν, ἐκ κατωδύνου κράζοντες καρδίας αὐτῇ· Πάσης ἡμᾶς λύτρωσαι, ἐπιρείας καὶ βλάβης, ὁρατῶν ἀπάντων τε καὶ ἐχθρῶν ἀοράτων, τοὺς μετὰ πόθου σκέπη τῇ ἐκ σοῦ, προσπεφευγότας πάναμωμε Δέσποινα.

Καὶ τὸ, Καθ' ὃν καιρὸν ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Ὁρα εἰς τὴν ἀρχήν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σχιρτῶσι καὶ ἀγάλλονται, πιστῶν τὰ στίφη, σήμερον ἐν τῇ ἐνδόξῳ σου μνήμῃ, Θεοκυήτωρ Μαρία, καὶ ἀπειρόγαμε Νύμφη, ἐν ἣ ἡμῶν διέλυσας, τὸ λυπηρὸν, καὶ ἔδειξας, Εἰκόνα σου τὴν ἀγίαν, ὡς θεσαυρὸν ἐκ μετάλων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, τὸ, Πᾶσα πνοή, στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γεναῖον ἐν μάρτυσιν.

Εν κυμβάλοις ἠχήσωμεν, ἐν ὠδαῖς ἀλαλλάξωμεν, τῇ Εἰκόνι ἅπαντες προχωρεύοντες· καὶ γὰρ ἐκ γῆς πεφανέρωται, πολλοὺς θεραπεύουσα, νοσημάτων χαλεπῶν, καὶ δεινῶν ἀπαλλάττουσα· ὅθεν σήμερον, ἐν τῇ ταύτης εὐρέσει ὁμοφώνως, τῷ Ἀγγέλῳ μελωδοῦντες, Χαῖρε Παρθένε βοήσωμεν.

Εν τῇ πόλει συνέλθετε, Ἱερέων ὁ σύλλογος, τῶν Τηνίων σήμερον, χεῖρας αἶροντες, καὶ τῇ ἀγνῇ ὕμνον πέμποντες, διότι ἀνέδειξε τὸ ἐκτύπωμα αὐτῆς, τὸ φαιδρὸν καὶ χαρμόσυνον, καὶ τοὺς ἅπαντας, ἐν δεήσει κινεῖτε ἐκβοῶντες· ὦ Παρθένε ρύσαι κόσμον, ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ ἀλάστορος.

Ἰδε κάλλος θαυμασίον, ἶδε οἶκον εὐκτήριον, τῇ Παρθένῳ σήμερον ἐγειρόμενον, καὶ εἰς αὐτὸν συνερχόμενοι, δεόμεθα Κύριον, καὶ Μητέρα τὴν αὐτοῦ, τὴν ἀσπόρως κυήσασαν τὸν Φιλάνθρωπον, τοῦ λυτρώσαι ἐκ βλάβης ἐναντίων, τοὺς προθύμως συνδραμόντας, καὶ τοῦτον οὕτω κοσμήσαντας.

Τὰς βουλας διασκέδασον καὶ τὰ ἔργα κατάργησον, τῶν ἐχθρῶν τῆς ποιμένης σου Παναμώμητε, καὶ γὰρ λαὸς περιούσιος, ὑπάρχαμεν Δέσποινα τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ, καὶ αὐτῷ πεπιστεύκαμεν καὶ ἐλπίζομεν, τῶν δεινῶν ἀπαλλάξαι τῶν βαρβάρων, τῶν παρόντων καὶ μελλόντων, τῇ σῇ πρεσβείᾳ Πανύμνητε.

Δόξα τῶν Ἀγίων, καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον σὶ εὐσεβεῖς συνελθόντες, ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου, πιστῶς πρὸς αὐτὴν ἀνακράζωμεν· Παρθένε ἀγνή, ἢ τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐνδο-

ἑστέρα, ἅπαντας διαφύλαττε, τοὺς πιστεύοντας ὃν ἀσπό-
 ρος ἔτεκες Πανάμωμε· καὶ τοὺς προσκυνοῦντας εὐλαβῶς
 τὴν σὴν Εἰκόνα, ἣν ἐν τῇ πόλει Τήνω δι' ὀπτασίας ἀνέ-
 δεξας· καὶ τοὺς ἀνεγείροντας τὸν σὸν ναὸν ἐν ᾧ αὕτη
 τεθησαύριστα· σοῦ δεόμεθα, λύτρωσαι πάντας, τοὺς εὐ-
 σεβεῖς τοῦ ζυγοῦ τῆς τυραννίας, καὶ βαρβάρων τῆς δου-
 λεας, καὶ πάσης βλάβης Πανάχραντε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ, ἐκ τῶν κανόνων τῆς Θεοτάκου.

Ὡδὴ γ'. Ἦχος πλ. δ'. Σὺ εἰ τὸ σπερέωμα.

Ῥῆμον ἐκ χειλέων μου· καὶ ἐξ ὀδυνηρᾶς δέησιν, φέρω
 ψυχῆς, ἣν κατοικτειρήσης, ὦ πανάμωμε Δέσποινα.

Εἰδείξας Εἰκόνα σου, ἐν Μοναχῇ ὄναρ Ἀχραντε, ἥνπερ οἱ
 πιστοὶ δοῦλοι σου λαβόντες, ὡς Ξησαυρὸν ταύτην ἔ-
 χομεν.

Χαίροντες Πανύμνητε, τὴν σὴν Εἰκόνα σεβόμεθα, καὶ
 γὰρ διὰ σοῦ ἄφεςιν πταισμάτων, τῶν πολλῶν λαβεῖν
 ἐλπίζομεν.

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν τε τεῖχος Χριστιανοί,
 σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως Ἀνύμφευτε.

ΤΕΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023129

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

